

maal — lader sig ikke bestemme saaledes, men det maatte nærmere prøves.

Jeg har altsaa ikke noget imod, at Sagen henvises til Ministeren, og jeg har ogsaa i Sinde at hjælpe den paagældende frem til at naa sit Maal ved at rette en Forespørgsel, som det maatte kunde genere ham at rette, til de paagældende Præster, om de maatte anse sig for forpligtede til — eller om de ville vægre sig ved at anse sig for forpligtede til — at refundere ham en Kvota for de paagældende Aar. Det var det første Skridt, som maatte ske, og det maatte følges af andre Skridt, førend Ministeriet kunde anse sig for forpligtet til eller have nogen Opfordring til at føre igennem for ham en Bevilling her paa Rigsdagen. Men i den Forstand modtager jeg selvfølgelig Udvalgets Forslag, at jeg skal gøre, hvad der efter Ministeriets Støn kan gøres for at afbøde en Ubillighed.

Ordføreren (Højmark): Ja, jeg er selvfølgelig enig med den højtærede Minister deri, at man ikke kan sætte nogen bestemt Tidsgrænse for, naar et Andragende skal afgøres, men det forekommer mig dog, at en Tid af 5—6 Aar for Afgørelsen af et saadant Spørgsmaal er — jeg vil ikke sige lovlig længe, men jeg vil sige alt for længe — saa i den Henseende kan jeg ikke se rettere, end at Ministeriet har et vist Ansvar over for den paagældende. Hvad Retskravet angaar, vil jeg dertil sige, at jeg ikke kan forstaa, at den paagældende har haft noget Retskrav, forinden Resolutionen fra Ministeriet faldt. Det var netop Indholdet af Andragendet til Ministeriet, at han udbad sig Ministeriets Resolution for, om han havde nogen Ret til Andel i dette Offer, og om hvor stor en Andel det var. Derjom det er saaledes, synes det mig, som Udvalget ogsaa har gjort gældende, at det ikke var et Retskrav, han havde, men et Billighedskrav. Ministeriet er dog i Virkeligheden, man kan sige, hvad man vil, Skyld i, at disse Aar gik med, inden han fik det, og derfor forekommer det mig, at et Billighedshenlyk ogsaa i den Henseende maatte gøre sig gældende. Jeg vil derfor ønske — hvis Andragendet, hvad jeg ikke tvivler om, af Folketinget henvises til Ministeren — at han deri maa se en bestemt Opfordring til, at Manden faar Erstatning for den Aret, som det for mig er aabenbart, at han har lidt.

Da ingen flere begærede Ordet, var Forhandlingens sluttet.

Udvalgets Indstilling under Nr. 4.

(Bet. Nr. 11.) Andragende fra Kantor ved Viborg Domkirke, N. Meldal, om Erstatning for lidt Tab i Embedsindtægter henvises til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

vedtoges enstemmig med 70 Stemmer.

Dernæst fattes under Forhandling Indstillingerne under Nr. 1, 2 og 3 (se Tillæg B, Sp. 835—36).

Ordføreren (Højmark): Med Hensyn til det første Andragende, som jeg tillader mig at foreslaa at henvide til den højtærede Indenrigsministers Overbefjelse, taler jeg kun paa et Flertals Vegne i Udvalget, idet et enkelt Medlem ikke var med til Indstillingen. Andragendet er fra 63 Gæstgivere i København, og jeg skal ganske kortelig referere dette Andragende. Det fremhæves der, at ved Lov af 23de Maj 1873 § 9 blev det overladt til Kommunalbestyrelserne at affatte Vedtægter, som med Indenrigsministerens Samtykke kunde bestemme, hvor mange der kunde erholde Borgerkab til at drive de i Næringslovens § 58 omhandlede Næringer, nemlig som Beværtere, Restauratører og Konditorer, og i Henhold til Loven af 1873 vedtog Københavns Magistrat en Vedtægt af 5te December 1882, hvori det bestemtes, at indtil videre kunde der ikke meddeles Borgerkab paa de nys nævnte Næringsveje. Smidlertid var der en Del Borgere her i Byen, som vare oplærte i Beværterfaget og mente, at de vare særlig fiklede dertil. Da de nu ikke kunde faa Borgerkab som Beværtere, henvendte de sig til Magistraten om at faa Borgerkab som Gæstgivere. De bragte derved et større pekuniært Offer, idet Borgerkabet for Gæstgivere er dobbelt saa dyrt som Borgerkabet for Beværtere, og Brændevinsafgiften er dobbelt saa høj, nemlig 400 Kr. for Gæstgivere og 200 Kr. for Værtshusholdere. De hævde bestemt i deres Andragende, at, naar de løste Borgerkab som Gæstgivere, gjorde de det i den Tro, at de derved fik Ret til at drive Beværtning, og flere paastaa bestemt, at de have henvendt sig til Magistraten for at erhverve Borgerkab som Gæstgivere og spurgt, om de derved bleve berettigede til at drive Beværternæring, og at der blev svaret, at det vare de berettigede til. I Henhold dertil løste en Del Borgerkab som Gæstgivere. Smidlertid blev der anlagt Sag mod dem, og ved en Højesteretsdom af Januar 1887 blev denne Ret dem fratændt under Paabe-